

Machtsstrijd

Chris Ryan bij Boekerij:

Hebzucht
Codenaam: verkenner
De achtste man
Doelwit
Executie
Krachtstrijd
Het laatste wapen
Tegenaanval
Vuurgevecht
Bloedbroeders
Killzone
Complot
Osama
Schietschijf
Missie 1
Missie 2
Missie 3
Missie 4
De krijgsheren
Terroristenjager
Spervuur
Moordcommando
Dodenlijst
Vijandig gebied
Machtsspel
Geen genade
Global strike
Klopjacht
Code zwart
Rood gevaar
Verstoten
Meedogenloos
Machtsstrijd

boekerij.nl

Chris Ryan

Machtsstrijd

Porter en Bald proberen een belangrijke wetenschapper te redden in het door chaos geteisterde Venezuela.

Vertaald door Marieke van Muijden en Jan van den Berg

ISBN 978-90-225-9916-7

ISBN 978-94-023-2131-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Circle of Death*

Vertaling: Marieke van Muijden en Jan van den Berg

Omslagontwerp en -design: DPS Design en Prepress Studio:

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 Chris Ryan

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Julian Cantwell zat in zijn weelderig ingerichte kantoor en voelde de angst als een messteek in zijn maag.

Hij wist natuurlijk dat hij zich geen zorgen hoefde te maken. In het verleden had Cantwell tientallen grote crises het hoofd geboden. In zijn meer dan twintig jaar bij het duurste politiek adviesbureau van het land had hij zijn klanten geholpen talloze dreigingen op afstand te houden. Hij had vijanden gechanteerd of afgekocht en schandalen begraven. Hij was het meesterbrein geweest achter de ondergang van politieke rivalen en had toezicht gehouden op campagnestrategieën. Die tactiek had Cantwell weinig vrienden opgeleverd, maar had wel verdomd goed gewerkt. Hij had zijn klanten geholpen een verkiezing te winnen in landen over de hele wereld, van Senegal tot Litouwen, en daarbij was hij uitzonderlijk rijk geworden.

Als het op de zorg voor klanten aankwam was Cantwell de beste; er was geen probleem dat hij niet kon oplossen.

Zijn hoofd zei hem dat hij niet zenuwachtig hoefde te zijn vanwege deze nieuwe dreiging.

Die stelde helemaal niets voor.

Maar het gevoel in zijn maag zei iets anders.

Hij schoof met zijn muis en keek op zijn scherm hoe laat het was: 13.57 uur.

Nog drie minuten tot de bespreking.

Over drie minuten stortte zijn hele wereld misschien in.

Cantwells kantoor lag op de derde verdieping van een pand in art-decostijl aan een rustige zijstraat in Fitzrovia. Hartje Londen, maar dat zou je niet zeggen als je uit het raam keek. Vanuit zijn kantoor had hij uitzicht op een wedkantoor, een yogastudio en een blok vervallen flats van rode baksteen. Op een handjevol voetgangers na lag de straat er verlaten bij. In deze buurt kwamen niet veel toeristen. De meesten hielden het bij de omgeving van Oxford Street, een paar honderd meter naar het zuiden, Marylebone in het westen of Regent's Park in het noorden.

Er werd weinig reclame gemaakt voor het kantoor van Cantwells bedrijf. Er stond geen groot bord bij het gebouw en de merknaam werd niet gepromoot. Naast de zoemer bij de ingang op de begane grond hing alleen een metalen bordje met daarop de naam CANTWELL CONSULTING GROUP.

Slechts weinig mensen wisten dat zijn bedrijf bestond, en nog minder welke macht hij in handen had.

Hij had zich opgewerkt vanuit een bescheiden achtergrond zonder de privileges die zijn aan Eton opgeleide collega's hadden genoten. Hij was opgegroeid in een eenvoudig huis met drie slaapkamers in Coventry, in een buitenwijk van de stad. Zijn ouders waren op en top middenklasse. Ze gaven allebei les en gingen beiden regelmatig naar de kerk. Ze waren trots, maar hun horizon was beperkt. Cantwell was zelf vastbesloten geweest meer uit het leven te halen.

Van jongs af aan was hij al veelbelovend en hij ging uiteindelijk politiek, filosofie en economie studeren aan het Merton College in Oxford. Na zijn afstuderen ging hij als junior journalist bij Sky News werken, gevolgd door zes jaar als adviseur in Westminster. Negen jaar geleden was hij daar vertrokken om zijn eigen politiek adviesbureau op te zetten.

De muren van zijn kantoor waren behangen met zijn prestaties van de afgelopen paar decennia. Aan bijna elke vrije centimeter hingen lijsten met daarin posters van de vele verkiezingscampagnes waaraan hij over de hele wereld had gewerkt: Namibië, Georgië,

Aruba, Guatemala, Montenegro. Op verschillende foto's die op zijn mahoniehouten bureau stonden was Cantwell met een paar van zijn klanten te zien. Op een ervan schudde hij de president van Sierra Leone de hand, op een andere vierde hij feest met de Poolse premier. Op een derde kiekje hield hij zich op de achtergrond en keek hij glimlachend toe terwijl de toekomstige leider van Burkina Faso een groep aanhangers toesprak.

Er was een handjevol foto's van Cantwell met verschillende figuren uit de Britse politiek, maar in eigen land had de gevestigde orde hem nooit echt geaccepteerd. Ze vonden hem te excentriek, te onconventioneel. Veel van zijn voormalige collega's snapten niet waarom hij de leeuwenkuil van Westminster had verruild voor de kans aan minder glansrijke buitenlandse campagnes te werken, maar die begrepen niet waar het om draaide. Hij opereerde liever vanuit de schaduw. Hij was een individualist die pionierde, keek hoever hij kon gaan en de grenzen van het mogelijke opzocht. Dat kon niet altijd in Londen. Te veel toezicht. In het buitenland werd je minder in de gaten gehouden en kon je gemakkelijker onzichtbaar blijven.

Tot zes dagen geleden.

Toen hij die e-mail had ontvangen.

Op de bewuste dag zat Cantwell nog laat te werken. Het was een vrijdagavond eind maart, negen uur. Hij wilde net in zijn kantoor een telefoontje plegen naar een belangrijke klant toen het bericht in zijn inbox verscheen. Het onderwerp was: *we moeten praten*.

Dat klonk als nepmail. Een soort dating-spam, nam Cantwell aan. Het soort bericht dat waardeloze criminelen uit een armetierig, godvergeten gat in Roemenië zouden sturen, die het op de portemonnee van een wanhopige man van middelbare leeftijd hadden gemunt. Hij wilde de e-mail verwijderen.

Op dat moment zag hij het adres van de afzender:

Van: Nick Gregory <nickfgregory73@hotmail.com>

Cantwell bleef stokstijf zitten. Die naam herkende hij direct.

Nick Gregory.

Die fucking Nick Gregory.

De journalist die bijna zijn carrière om zeep had geholpen.

Twee jaar eerder werkte Gregory als freelancejournalist en schreef hij artikelen over Cantwells vermeende schimmige zaakjes. In één artikel, dat op een nieuwswebsite was verschenen, werd beweerd dat hij banden met het Kremlin had. **MACHTIGE BRITSE RITSELAAR HEEFT BANDEN MET VERMEENDE RUSSISCHE SPION**, blèrde de kop. Gregory had Cantwell er in zijn artikel van beschuldigd dat hij samenwerkte met Moskou om lasterpraat naar boven te halen over Oekraïense politici die tegen de Russische president waren. Dat was natuurlijk allemaal onzin, maar al snel wist Gregory ten koste van Cantwell naam te maken als onderzoeksjournalist, en dus had hij besloten actie te ondernemen.

Een ritselaar kon tenslotte alleen goed werken zolang die onzichtbaar bleef en Gregory dreigde Cantwell uit de schaduw te trekken, het licht in. Onder die omstandigheden kon hij niet opereren. Erger nog, de krantenkoppen kregen effect op zijn resultaten. Klanten liepen bij hem weg, collega's belden hem niet meer terug. Alles waar hij zo hard voor had gewerkt werd bedreigd. De eenmansoorlog van Gregory tegen Cantwell Consulting Group moest hoe dan ook een halt worden toegeroepen.

Dus was Cantwell in de tegenaanval gegaan. Hij had een van zijn werknemers opdracht gegeven in de privé-accounts van Nick Gregory in te breken. De hacker was op een ware schat gestuit. Afgezien van een paar onbelangrijke gênante details was aan het licht gekomen dat Gregory in een aantal van de artikelen die hij in de afgelopen jaren had geschreven details had verzonnen – hij kwam met zelfbedachte citaten en verfraaide informatie om alles opgepoetst en tegen een hogere prijs aan zijn redacteurs te kunnen verkopen.

Gregory had naam gemaakt als gevolg van een aantal prominente doofpotaffaires waarbij belangrijke figuren binnen de gevestigde

orde waren betrokken; de onthulling dat de journalist die verantwoordelijk was voor die verhalen dingen had verzonnen was voldoende geweest om zijn carrière tot zinken te brengen. Plotseling werd Gregory een gevaar. Geen enkele zichzelf respecterende redacteur wilde iets met hem te maken hebben. Hij had de journalistieke doodszonde begaan: fictie als feit presenteren. Zijn carrière was naar de maan.

Het was een brute aanval geweest, dacht Cantwell, maar wel nodig. Had hij niets gedaan, dan zou Gregory zijn naam ongetwijfeld verder door het slijk hebben gehaald in de media. Cantwell had zijn carrière weten te redden. Uiteindelijk waren de meeste van zijn vroegere klanten naar hem teruggekeerd en hij had een paar nieuwe weten binnen te halen. Was zelfs naar een groter kantoor verhuisd. Zijn bedrijf maakte een redelijke winst. Hij had de storm doorstaan.

Maar nu had Gregory het weer op hem voorzien.

In zijn e-mail had Gregory uitgelegd dat hij een artikel aan het schrijven was, een freelancestuk dat hij aan een van de dagbladen wilde verkopen. Hij had met diverse mensen gesproken, diep gegraven en een paar verontrustende beweringen naar boven gehaald. Die had Gregory kort samengevat, zonder in detail te treden.

Vervolgens had hij gevraagd of Cantwell wilde reageren.

Hij had Cantwell een week de tijd gegeven om met een reactie te komen, anders zou hij, zo zei Gregory, naar zijn oude redacteurs gaan met wat hij had.

Normaal gesproken zou Cantwell die dreiging direct terzijde hebben geschoven. Dat was regel één in de omgang met journalisten. Maar de beweringen waar Gregory in zijn e-mail op had gezinspeeld waren – waar of niet – bijzonder schadelijk. Werden die gepubliceerd, dan zou Cantwells reputatie volledig te gronde worden gericht. Dat zou nog niet eens het ergste zijn. De gevolgen zouden veel, veel erger zijn. Onder geen enkel beding kon hij het risico lopen dat de beschuldigingen de media haalden. Dan zou het met hem gedaan zijn.

Hij kon de dreiging gewoonweg niet negeren.

Gregory had zijn carrière bijna om zeep geholpen. Cantwell kon het risico niet lopen dat die kerel hem nog eens aanviel. Er moest duidelijk iets gebeuren. Hij kon proberen Gregory een tweede keer in diskrediet te brengen, maar er bestond geen garantie dat zijn hackers iets belastends zouden vinden.

Er zat maar één ding op, en dat wist Cantwell.

Daarom had hij ermee ingestemd de journalist te treffen. Tegenover de kerel kon hij zijn zaak persoonlijk bepleiten en hem overhalen het verhaal te laten voor wat het was. Dat zou niet eenvoudig zijn, vooral niet gezien de geschiedenis tussen de twee mannen. Cantwell zou er al zijn legendarische overredingskracht voor nodig hebben. Maar zelfs dat was mogelijk niet genoeg. Tenslotte was Gregory een koppige klootzak, zo'n hypocriet, zelfingenomen type dat koste wat kost elk flintertje corruptie aan het licht wilde brengen, of het waar was of niet.

Als hij faalde, als Gregory zijn artikel publiceerde, zouden de gevolgen catastrofaal zijn. Zijn carrière en zijn bedrijf zouden naar de haaien zijn. Misschien moest hij zijn vakantiehuisje in Nice wel verkopen. Maar dat, peinsde hij somber, was wel het minste van zijn problemen. Als hij ook maar dacht aan wat er zou kunnen gebeuren brak het koude zweet hem uit. De afgelopen dagen had hij amper een oog dichtgedaan.

Daarom had Cantwell een vangnet geregeld. Iets om op terug te vallen, voor het geval zijn charmeoffensief niet werkte. Hoe dan ook, hij zou zich vandaag niet door Nick Gregory laten naaien.

Mooi niet.

Precies om twee uur stapte Cantwells assistent zijn kantoor binnen. Elsie was een van de medewerkers die het langst voor hem werkte: ze was een week nadat hij het bedrijf had opgericht begonnen. Ze was bijna dertig, misschien iets meer dan een meter vijftig lang, met bolle wangen en haar de kleur van mandarijnen. Een vol figuur, maar vreemd onaantrekkelijk. Ook was ze meelijwekkend trouw,

een eigenschap waar iedereen die voor Cantwell kwam werken aan moest voldoen.

Als iemand het verknalde, kon hij dat wel door de vingers zien. De meeste dingen kon je oplossen. Maar God stond degene bij die hem verraadde.

‘De heer Gregory is er,’ zei Elsie met haar omfloerste Durham-accent.

Cantwell ging rechtop zitten en knikte kordaat. ‘Prima. Zeg maar dat ik zo kom.’

Zijn assistent draaide zich op haar hakken om en beende de gang weer door. Cantwell nam nog een laatste trek van zijn e-sigaret – hij zou veel liever een echte hebben gehad, maar als je tweeënveertig was, moest je soms water bij de wijn doen. Hij stond op en liep naar de deur van zijn kantoor.

Zoals altijd ging hij onberispelijk gekleed. Cantwell vond dat hij een uitzonderlijk goede smaak had en op kantoor kleepte hij zich formeel. Vandaag droeg hij een jasje met visgraatdessin, een beige broek, een blauw overhemd dat zo kraakhelder was dat je het bijna kon horen en bruinleren oxford-schoenen. Met zijn korte rode haar en zijden pochetje zag hij eruit als een gentleman uit de edwardiaanse tijd op weg naar een dag bij de paarden-races.

Hij wist dat veel van zijn collega's en concurrenten hem plaagden met zijn extravagante garderobe. Zijn kleding wekte de indruk dat hij op cultureel gebied een fossiel was, een man die in een andere tijd leefde. Cantwell reageerde niet op hun slappe grappen. Zijn kleding hoorde juist bij een beeld dat hij in de loop der jaren met zorg had opgebouwd, net als zijn deftige accent en voorkeur voor goede wijn. Hij had ontdekt dat leiders in ontwikkelingslanden het over het algemeen niet prettig vonden om door een Brit met een zwaar regionaal accent, gekleed in een confectiepak de les te worden gelezen. Ze gaven de voorkeur aan de klassieke look. Dat gaf hun het gevoel dat ze met een gelijke spraken. Een zeer belangrijk iemand.

Helemaal op de hoek sloeg hij links af, naar de vergaderzaal. Bij de matglazen deur bleef hij staan, haalde diep adem en ging naar binnen.

De vergaderzaal was neutraler ingericht dan het kantoor van Cantwell. Op de vloer lag een soort stevige industrieel grijze vloerbedekking. De muren waren gewit en kaal, op een paar algemene landschapsschilderijen na. Door de hoge ramen stroomde het zonlicht op een rechthoekige eikenhouten vergadertafel die als een doodskist midden in de ruimte stond. Aan de ene kant van de kamer hing een projectieschermbord en aan het plafond was een beveiligingscamera bevestigd. Rond de tafel stonden een stuk of zes leren stoelen op gelijke afstand van elkaar.

Aan de andere kant van de ruimte zat Nick Gregory.

Even herkende Cantwell de kerel niet. In twee jaar tijd was de man voor hem tien jaar ouder geworden. Hij was misschien vijftien kilo afgevallen en had bijna geen haar meer. Aan beide kanten van zijn kale kop hingen een paar dunne plukjes. Bij zijn ooghoeken staken opvallende kraaienpootjes als vleugels uit. Zijn gezicht was ingevallen en bleek en vertoonde meer lijnen dan een schoolschrift. Zijn jasje was versleten, met elleboogstukken op de armen. Hij droeg een vale spijkerbroek, geen stropdas, en op het midden van zijn overhemd zat een vette vlek.

Nick Gregory had het pasgeleden zwaar te verduren gehad, dat was wel duidelijk.

Bij het horen van Cantwells voetstappen keek de journalist op van zijn telefoon – een ouder model Samsung Galaxy met een barst in het scherm, zag Cantwell – en stond hij op.

Cantwell plakte zijn charmantste glimlach op zijn gezicht en beende zelfverzekerd naar de man die bijna zijn carrière om zeep had geholpen.

‘Nick,’ begon hij op kameraadschappelijke toon en hij stak een hand uit. ‘Fantastisch om je te zien. Fijn dat je wilde komen. Hoe gaat het?’

Gregory keek naar de uitgestoken hand alsof hij er ebola van zou

krijgen. Hij liet zijn armen langs zijn zij hangen en richtte zijn doordringende blik op de adviseur.

‘Beter, eerlijk gezegd,’ zei hij met zijn zware Bristolse accent. ‘Maar niet dankzij jou.’

Hij staaarde Cantwell kil aan. Die glimlachte verontschuldigend. ‘Zoals ik al eerder heb gezegd spijt me dat allemaal vreselijk. Die toestand dat je verhalen hebt verzonnen, dat had niets met mij te maken. Een losgeslagen medewerker, ben ik bang. Dat had nooit mogen gebeuren.’

Eén lange, kille seconde staaarde Gregory hem aan. Cantwell zag de woede achter de ogen van de man smeulen. Hij glimlachte warm en zei: ‘Maar goed, ik ben blij dat je er zo goed uitziet.’

Dat was een leugen, wist Cantwell. Ook hij was iets van zijn oude glans kwijtgeraakt. Tegenwoordig was zijn haar dunner en met zijn nog geen een meter zeventig en bijna honderdtien kilo was hij op middelbare leeftijd dik geworden. Te veel lunches met drank in het Dorchester, te vaak tot laat op de avond met oude collega’s een drankje doen in de City. Maar vergeleken met de man die voor hem stond zag Cantwell eruit alsof hij zo op de cover van het tijdschrift GQ kon.

‘Met jou gaat het prima, zie ik wel,’ zei Gregory met een blik door de vergaderzaal.

Cantwell haalde bescheiden zijn schouders op. ‘Je weet hoe het gaat. Het werk is nooit klaar.’

‘Dat zal wel niet.’

Gregory gromde. Nadat hij zijn blik taxerend over de meubels had laten gaan keek hij weer naar Cantwell.

‘Ik moet toegeven dat ik verrast was,’ merkte hij op. ‘Dat je me wilde spreken.’

‘Wat een onzin, ouwe rakker.’ Cantwell maakte een wegwijsgebarend gebaar, alsof hij een vlieg wegsloeg. ‘Zand erover en zo. Je deed gewoon je werk.’

‘Dat zei je destijds anders niet, als ik het me goed herinner. Hoe noemde je me ook alweer? Een uit inteelt geboren lulhannes uit West Country, toch?’

Handenwringend zei Cantwell: ‘Sommige dingen zijn in het heetst van de strijd gezegd. Daar heb ik spijt van. Echt, Nick, ik koester geen wrok tegen je.’

Hij gebaarde naar de stoelen. ‘Ga zitten.’

Gregory plantte zichzelf weer op zijn stoel. Voor hem lag een notitieblok op A4-formaat met regels vol gekrabbelde aantekeningen, een paar balpennen en zijn telefoon. Cantwell ging tegenover de journalist zitten, greep een flesje bronwater en schonk een glas voor zichzelf in. Aan de andere kant van de tafel veegde Gregory over zijn telefoon om die te ontgrendelen en tikte hij op een soort dictafoonapp.

Cantwell schraapte zijn keel. ‘Eigenlijk, Nick, heb ik liever niet dat dit gesprek wordt opgenomen.’

Gregory deed zijn mond open alsof hij wilde protesteren, nam toen snel een besluit en haalde zijn schouders op. ‘Best. Wat jij wilt.’

Hij sloot de app af, zette zijn telefoon in de slaapstand en duwde zijn dikke ronde bril goed.

‘Ik zal meteen ter zake komen,’ zei hij. ‘Zoals ik al heb uitgelegd, heb ik een aantal verontrustende beweringen van een voormalige senior werknemer van jou onderzocht, Stuart Goodwin.’

Cantwell glimlachte zuinigjes. ‘Ik zou hem geen senior noemen, Nick. Ik kende die kerel eigenlijk amper. Voor zover ik me herinner heeft Stuart hier een paar maanden gewerkt, voordat we hem moesten ontslaan.’

‘De heer Goodwin beweerde dat hij onrechtmatig is ontslagen.’

‘Zo staat het mij niet bij.’

Gregory hield zijn hoofd schuin en fronste. ‘O?’

‘De waarheid is – en dit is geen gemakkelijk onderwerp, zoals je je wel kunt voorstellen – dat Stuart problemen had. Hij kampte met verslaving. Drugs, alcohol. Dat bereikte een dusdanig punt, dat het van invloed was op zijn werk en de omgeving die we hier proberen te creëren. Hij is meerdere malen gewaarschuwd vanwege zijn gedrag, maar er veranderde niets.’

‘Dus stuurde je hem de laan uit.’

‘We hadden geen andere keus. Stuart had professionele hulp nodig, maar hij luisterde niet. We moesten hem wel ontslaan. Dat nam hij natuurlijk slecht op.’

Gregory bleef even zwijgen om op zijn gekrabbelde aantekeningen te kijken. ‘Dit gebeurde in november van vorig jaar. Twee maanden voordat de heer Goodwin dood werd aangetroffen in het huis van zijn familie in Nieuw-Zeeland, vermoedelijk als gevolg van een overdosis.’

Cantwell knikte plechtig. ‘Het nieuws van Stuarts dood raakte me diep. Wat een talent is er verloren gegaan. Maar wat heeft dat allemaal met mij te maken?’

‘Daar kom ik nu op.’ Gregory vlocht zijn vingers voor zich ineen en boog zich naar voren, zijn ellebogen op tafel. ‘Een week voor zijn dood heeft meneer Goodwin contact met me opgenomen.’

Cantwell voelde een diepere steek in zijn maag. ‘Heb je Stuart ontmoet?’

‘We hebben elkaar diverse malen telefonisch gesproken. Enkel via beveiligde versleutelde lijnen. De heer Goodwin was heel bang dat hij in de gaten werd gehouden en wist zeker dat mensen zijn e-mailverkeer en berichten lezen.’

Cantwell ging verzitten. ‘Ik wist niet dat jullie elkaar kenden.’

‘Dat was ook niet zo. De heer Goodwin nam contact met me op nadat hij wat artikelen van me had gelezen. Hij zei dat hij informatie met me wilde delen en hij had het gevoel dat hij me kon vertrouwen.’

‘Juist ja.’ Cantwell kuchte. ‘Wat heeft Stuart je precies verteld?’

‘Ik zal nu niet in detail treden. De grote lijnen van wat de heer Goodwin beweert heb je al kunnen zien.’

Er speelde een zuinig glimlachje rond Cantwells lippen. ‘Die lijst met vage aantijgingen waar je het in je e-mail over had? Die is amper een sterke zaak te noemen.’

‘Van de heer Goodwin heb ik veel meer gekregen dan dat. Verdomd veel meer.’

Cantwell zuchtte. ‘Luister, Stuart was bijzonder paranoïde. Door

het langdurige gebruik van verdovende middelen had die kerel last van periodes met waanbeelden. Je kunt hem nauwelijks een betrouwbare getuige noemen. Ik stel voor dat je alles wat hij je heeft verteld met een halve zak zout neemt.'

'Eerlijk gezegd vond ik hem heel overtuigend.'

'Tering, Nick, ga nou niet zeggen dat je iets wat hij heeft gezegd serieus neemt?'

Gregory ging rechtop zitten. 'Aanvankelijk klonk een aantal van Goodwins beweringen me belachelijk in de oren. Maar hij had data, plaatsen en namen voor me. Gegevens die ik vervolgens kon nagaan.'

'O, echt? Misschien wil je me er dan deelgenoot van maken?'

Gregory schudde zijn hoofd. 'Dat denk ik niet. Je kunt er alles over lezen als het verhaal live gaat. Het enige wat jij moet weten, is dat ik voldoende bewijs heb om ermee naar mijn vroegere contactpersonen te gaan.'

'Onmogelijk.'

'Zou ik moeite hebben gedaan om contact met je op te nemen als ik niets concreets had?'

Hij liet Cantwell een fietsenrekglimlach zien. Die laatste voelde hoe het mes weer als een bajonet in zijn maag stak. 'En jij wilt zeker dat ik commentaar geef op de belachelijke aantijgingen waar je in je e-mail op zinspeelt? Is dat het?'

Gregory haalde zijn schouders op. 'Dit is je kans om jouw kant van het verhaal te laten horen.'

'Maar je gelooft toch niet echt dat er ook maar een greintje waarheid schuilt in wat Stuart je heeft verteld? Het is allemaal verzonnen. Het gevolg van een gestoorde geest. Dat snap jij toch ook wel?'

'Ik weet dat de heer Goodwin de laatste keer dat ik hem sprak voor zijn leven vreesde. Ik weet dat hij bij een aantal campagnes nauw met jou heeft samengewerkt. Ook heeft hij me verteld dat je een aantal personen in dienst had genomen om met jou aan een bepaald project te werken. Volgens de heer Goodwin ging het allemaal op basis van *need-to-know*.'

‘Belachelijk. Absurd.’

‘O ja? Ontken je de beweringen van de heer Goodwin?’

‘Natuurlijk doe ik dat.’ Geërgerd gooide Cantwell zijn armen in de lucht. ‘Speciale projecten, geheime samenzweringen... echt, Nick, ik ben ontzettend teleurgesteld. Ik dacht dat je meer in je had dan dat. Eerlijk gezegd ben ik verbaasd dat je je tijd verdoet met deze kletspraat.’

‘Dat is dus “nee”? Je ontkent alles?’

Cantwell sloot zijn ogen, haalde diep adem en herpakte zich. Hij probeerde een andere aanpak. ‘Luister,’ zei hij rustig. ‘Dit gaat niet over mij. Ik probeer iets voor jou te doen.’

Argwanend trok Gregory een wenkbrauw op. ‘Echt?’

‘Denk eens na. Wat gebeurt er als jij bij je vroegere baas komt met onzin over een geheime samenzwering, op basis van de valse beweringen van iemand van wie bekend is dat hij aan drugs verslaafd is? Hoe komt dat over, denk je? Jezus, man, ze lachen je uit tot je buiten staat.’

‘Dat denk ik niet. Niet met wat ik heb.’

‘Als jij dat larieverhaal van je laat zitten, kan je dat wat opleveren. Ik kan zorgen voor een groot nieuwsitem. Iets sappigs, wat niet op leugens is gestoeld.’

‘Groter dan wat ik van de heer Goodwin heb?’ Gregory grinnikte. ‘Dat betwijfel ik ten zeerste.’

‘Misschien kunnen we dan een soort financiële regeling treffen.’

Gregory staaarde de adviseur met grote ogen aan en er kroop een geschokte blik over zijn gezicht, vermengd met withete woede. ‘Probeer je me nou echt om te kopen, Julian?’

‘Zo zou ik het niet willen noemen,’ antwoordde Cantwell soepel. Hij spreidde zijn dikke handen. ‘Ik stel alleen voor dat ik je een vergoeding bied, een aanzienlijke, zeg ik erbij, voor de tijd die je aan het onderzoeken van deze onzin hebt besteed. In ruil daarvoor ga jij ermee akkoord dat je het artikel laat zitten en zoek je een zinvoller verhaal. Dan kunnen we allebei verder met ons leven.’

‘Ik hoef je geld niet.’

‘Een baan dan? Ik kan eens met mijn vriend bij *The Standard* gaan praten. Hij kan je zeker wel aan een baantje daar helpen.’

Gregory schudde zijn hoofd. ‘Je snapt het niet, hè? Ik hoef geen smeergeld.’

‘Wat wil je dan?’

‘Simpel.’ Gregory staaarde Cantwell doordringend aan en zijn ogen glommen van slecht verholen woede. ‘Ik wil dat mensen de waarheid weten. Ik wil dat het publiek weet wat voor iemand je werkelijk bent. Dat is wat ik wil.’

‘Je begaat een grote fout, Nick.’

Gregory trok een wenkbrauw op. ‘Bedreig je me nou?’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Cantwell. ‘Ik wil je gewoon duidelijk maken dat het in jouw belang is om dat verhaal van je de rug toe te keren. Meer niet. Als we het nu over bedragen kunnen hebben, dan komen we misschien tot een overeenkomst...’

Gregory onderbrak hem met een opgestoken hand. ‘Doe geen moeite. Je kunt je hier niet uit kopen, Julian. Deze keer niet. Dit verhaal wordt gepubliceerd, of je het nu leuk vindt of niet. De wereld zal lezen waar je mee bezig bent geweest. En daar kan niets wat je me biedt – helemaal niets – verandering in brengen. Steek je aanbod dus maar in je reet.’

De journalist leunde achterover en trilde van woede. Een ogenblik hing de stilte tussen de twee mannen in. Cantwell blies zijn adem uit en glimlachte triest. ‘Nou,’ zei hij ten slotte. ‘Dat is bijzonder jammer. Ik hoopte echt dat we er vandaag samen uit zouden komen.’

‘O, dat is volgens mij ook gelukt. Alleen niet op de manier die jij beoogde.’

‘Helaas.’ Cantwell stond op ten teken dat de bespreking ten einde was. ‘Fijn dat je er was, Nick. Sorry dat er niet meer uit is gekomen.’

Gregory was overduidelijk verrast door zijn vriendelijke, beleefde manier van doen. Even zat die kerel daar maar, stomverbaasd en verdoemd naar Cantwell te kijken, een diepe groef in zijn voorhoofd. Cantwell tikte op zijn horloge.

‘Ik moet helaas een telefoontje plegen. Dus, als ik verder niets voor je kan doen...?’

Gregory schoot wakker uit zijn verdwazing en schudde zijn hoofd. ‘Nee, bedankt. Ik heb alles wat ik nodig heb.’

Hij liet zichzelf uit zijn stoel glijden, propde zijn spullen in de versleten leren mannetas die hij bij zich had en stak zijn telefoon in zijn zak. Cantwell schoof hem de vergaderzaal uit en bleef vlak buiten de deur even staan om Gregory op de rug te kloppen, alsof hij een oude vriend gedag zei.

‘Elsie laat je wel uit. Nogmaals, fijn dat je er was, kerel. Altijd prettig om je te zien.’

‘Eh, ja, oké.’ Gregory staaarde hem nog steeds verwonderd aan, net een patiënt die in een kliniek wijs probeerde te worden uit een rorschach-inktvlekkentest. Cantwell glimlachte.

‘Het allerbeste, Nick. Echt, ik meen het.’

Hij draaide zich om en wenkte naar Elsie achter haar bureau. Ze kwam naar hen toe, glimlachte naar Gregory en liep met hem mee de gang met grijze muren door, richting de hoofdreceptie.

Gregory haastte zich achter haar aan, maar bleef even staan om een vragende blik achterom op Cantwell te werpen. Op zijn gezicht stond de uitdrukking te lezen van een bezoeker die bij een goochelshow op het toneel is gehaald en erachter probeert te komen hoe hij voor het lapje is gehouden. Cantwell zwaaide opgewekt naar hem.

Even later ging Elsie de journalist voor de hoofdingang door, naar de rij liften in de hal. Cantwell keek hem na en viste toen zijn telefoon uit de binnenzak van zijn jasje.

Hij ontgrendelde de telefoon, veegde twee keer naar links en tikte op de app HideMyTracks. Die gebruikte Cantwell altijd als hij in het geheim wilde communiceren. Met de app veranderde zijn smartphone in feite in een wegwerptelefoon en ontstond een serie tijdelijke telefoonnummers die hij zodra hij ze niet meer nodig had kon verwijderen. Hij snapte niet helemaal hoe het werkte – Cantwell was hopeloos als het op technologie aankwam – maar in grote lijnen was het principe hetzelfde als iemand bellen met een pre-

paidtelefoon. Het was een manier om versleutelde berichten te versturen, zonder dat er een spoor van het bericht of de inhoud ervan achterbleef.

En dat was belangrijk in deze situatie. Van essentieel belang zelfs.

Hij toetste een zescijferige pincode in om de app te ontgrendelen, opende een lijst met verborgen contacten, koos het enige nummer op het scherm en typte een kort bericht.

Hij vertrekt. Komt nu naar buiten.

Cantwell drukte op + en wachtte.

Hij wist dat het bericht binnen tien seconden nadat het was gelezen vanzelf verwijderd werd en van beide telefoons was verdwenen. Het nummer dat hij had gekozen zou niet op zijn telefoonrekening komen te staan en niemand zou er ooit achter komen dat hij er een bericht naartoe had gestuurd. Er gebeurde misschien acht of negen seconden niets. Toen trilde zijn telefoon door een nieuw bericht van de ander. Een reactie van één woord.

En?

Haastig tikte Cantwell een antwoord en zijn dikke vingers dansten over het scherm.

Geen zorgen. Hij heeft niets door.

Weer wachtte hij even. Een paar seconden later liet Cantwells telefoon weten dat er een tweede bericht op het scherm stond.

Goed gedaan. Blijf daar. Laat je weten als het is gebeurd.

Dertig seconden later stapte Nick Gregory Kimberly House uit, de bleke bewolking in van een maandagmiddag in Londen eind maart.

Hij voelde een nerveuze opwinding en opluchting. Wat hem be-

trof was de bespreking uitstekend verlopen. Hij had al voorzien dat Cantwell alles zou ontkennen. Daar was niets vreemds aan. Maar de onhandige poging om Gregory met omkoping over te halen het verhaal in de doofpot te stoppen was een onverwachte wending geweest, zij het geen onwelkome.

Want daardoor wist hij dat Cantwell wanhopig was, wanhopig genoeg om het verhaal weg te stoppen.

Dat betekende dat de man iets te verbergen had.

Gregory glimlachte. Aanvankelijk had hij zo zijn twijfels gehad bij de beschuldigingen. De samenzwering die Stuart Goodwin uiteen had gezet leek hem te onthutsend omvangrijk om waar te kunnen zijn. Zelfs terwijl er meer bewijs boven tafel kwam, bleef dat stemmetje van twijfel aan hem knagen.

Is dit echt waar?

Maar nu wist hij het zeker: Julian Cantwell loog. Nick Gregory zou als eerste met het verhaal van de eeuw komen.

Beter nog, daarbij zou hij zijn eigen reputatie herstellen. Het complot dat hij had ontdekt was schokkend grootschalig en ambitieus. Gregory zou voor altijd bekendstaan als de onverschrokken journalist die de grootste samenzwering van deze tijd aan het licht had gebracht.

Bij de ingang van het pand bleef hij staan en keek hij rond, op zoek naar een plek om zijn laptop neer te zetten en aantekeningen van het gesprek te maken nu dat nog vers in zijn geheugen lag. Cantwells kantoor lag in het midden van een met bomen omzoomde straat met eenrichtingverkeer, die van zuid naar noord liep. Recht tegenover Kimberly House bevond zich een keur aan winkels en een rij uit rode baksteen opgetrokken flats met een vervaagde edwardiaanse charme. Honderd meter naar het noorden, op drie uur voor Gregory, lag een goedkoop hotel en een blok betonnen flats. Links van hem, honderd meter naar het zuiden, een Grieks café en een pub met groene tegels aan de buitenkant en een lange rij langs de weg geparkeerde auto's.

Om half drie 's middags lag de straat er vrijwel verlaten bij.

Fitzrovia was Green Park, London Bridge of Tower Hill niet. In dit gedeelte van de stad lagen maar weinig toeristische attracties. De buurt was een allegaartje van studentenhuizen, kleinschalige bedrijven, ouwelullencafés en chique restaurants. De weinige mensen die hier werkten zaten waarschijnlijk over hun bureau gebogen langzaam hun wil om te leven te verliezen.

Bij het wedkantoor aan de andere kant van de weg stond een te dikke kerel aan een sigaret te lurken. Tien meter naar het noorden, op één uur voor Gregory, zag hij een kerel van middelbare leeftijd met het kettingslot op zijn fiets rommelen. Hij droeg een oranje waterdichte jas en een zwarte spijkerbroek. In zijn oren zaten draadloze oordopjes. Zo'n twintig meter verderop deed een jogger zijn warming-up, een kleine kerel met een enorme borstkas in een los vallend t-shirt, korte sportbroek en een honkbalpetje. Hij had zijn handen tegen een lantaarnpaal geplant en één been achter zich gestrekt. Het leek wel of hij een kei een heuvel op stond te duwen.

Van een afstand zag de kerel er niet echt uit als een hardloper, dacht Gregory. Hij had het lichaam van een beroepsworstelaar. Zijn spieren drukten tegen zijn t-shirt als basketballen in een zak.

Gregory sloeg links af en ging een zijstraat naar het zuiden in, weg van de jogger en de fietser en naar het café en de pub op de hoek van de straat. Hij zou een tafeltje zoeken in het Griekse café, daar zijn laptop neerzetten en aantekeningen maken.

Daarna zou hij een van zijn vroegere redacteuren bellen om een afspraak te maken. Dat moest hij wel snel doen. Cantwell zou haast wel zeker publicatie proberen tegen te houden. Hoe sneller Gregory het verhaal kon verkopen, hoe minder tijd Cantwell had om zijn verweer op orde te brengen.

De afgelopen twee jaar was zijn leven lastig geweest, maar als het verhaal eenmaal was gepubliceerd zou alles veranderen. De redacteuren van alle grote dagbladen zouden in de rij staan om hem een contract aan te bieden. Er zouden lucratieve aanbiedingen zijn om een boek te schrijven. Ongetwijfeld zouden ook de Amerikanen geïnteresseerd zijn. Misschien kon hij een plek als analist bemach-

tigen bij een van de grote nieuwszenders daar en groot geld verdienen.

Weer glimlachte Nick Gregory.

Het leven was ruk geweest. Maar het zou een heel stuk beter worden.

Honderd meter naar het zuiden zat de bestuurder achter het stuur van een grijs gehuurd busje te kijken hoe het doelwit het gebouw uitkwam.

Het team bestond uit twee personen: de bestuurder en de kerel in hardlooptkleding. De bestuurder was het langst. In zijn jongere jaren was hij één bonk spieren geweest, maar nu was zijn hele lijf bedekt met een laag vet. Zijn buik stak naar voren en drukte tegen zijn leren jasje van Gore-Tex. Zijn benen waren in zijn waterdichte broek gepropt en de extra grote zwarte leren handschoenen die hij droeg pasten amper om zijn dikke handen.

In de voorbije jaren had hij heel wat bijnamen gehad, maar daarvan was Tyson het meest blijven hangen. Ooit was hij een uitstekend amateurbokser geweest, die zijn rivalen met meedogenloze efficiëntie wist uit te schakelen. Ook was hij bij een aantal stevige gevechten betrokken geweest, met een kapotte neus en gezwollen oren als bewijs.

Toen was hij niet door een drugstest gekomen. Zijn hoop om professioneel bokser te worden was de bodem ingeslagen.

In een ander leven zou Ty tegen mannen als Floyd Mayweather en Manny Pacquiao hebben gebokst, miljoenen hebben binnengeharkt en de hoofdattractie zijn geweest tijdens bokswedstrijden in het MGM Grand Hotel in Las Vegas. Hij zou een geweldig leven hebben geleid.

In plaats daarvan had zijn leven een totaal andere wending genomen. Hij had tien jaar lang in het leger gediend, waar hij door zijn brute kracht, uithoudingsvermogen en agressie de top had bereikt. Daarna had hij een poosje in de privébeveiliging gewerkt, tegen een middelmatig loontje in achterlijke landen in Afrika en het Midden-

Oosten. Plekken waar de meeste mensen nog niet eens van hadden gehoord. Nu, na vijftien jaar in andermans oorlogen te hebben gevochten, stond hij op het punt een rol in zijn eigen strijd te spelen.

Ty had als eerste positie ingenomen. Twee uur eerder was hij aangekomen en had hij het busje op een lege plek aan de kant van de weg geparkeerd, naast een vaag uitziende pub. Een of ander plaatselijk hol, met vitrage als spinnenwebben voor de ramen en een krijtbord aan de buitenmuur met daarop de belofte 'koud bier en een warme hap'. Daarmee lag de lat wat Ty betrof behoorlijk laag. Dat was toch wel het minste wat je van een respectabele drinkgelegenheid mocht verwachten?

De Ford Transit stond met de neus naar het noorden in het straatje met eenrichtingverkeer. Honderdvijftig meter verderop zag hij de andere kerel, de jogger, die zich aan de andere kant van de straat stond op te warmen. Hij had in een nabijgelegen sportwinkel staan neuzen tot hij het telefoontje kreeg om in actie te komen. Die voorzorgsmaatregel vonden ze allebei nodig. Het busje zou geen achterdocht wekken, maar een jogger die te lang in dezelfde straat rondhing trok geheid ongewenste aandacht.

Eenmaal in positie was het een kwestie van wachten geweest.

Ze waren allebei geduldig. Ze schaduwden de journalist al drie dagen en bestudeerden zijn routine. Het nauwlettend in de gaten houden van het doelwit had bevestigd dat hij alleen woonde, weinig vrienden had, geen auto bezat, zelden gebruikmaakte van een taxi en dat hij, op de weinige momenten dat hij zijn flat verliet, ofwel liep, ofwel met het openbaar vervoer ging. Het was onwaarschijnlijk dat zo'n kerel een minitaxi nam vanaf Crouch End naar een bespreking in het centrum van Londen, hadden ze geconcludeerd. Daar hadden ze hun missie ook naar gepland. Ze hadden de wegen rond het kantoor van de Cantwell Consulting Group bestudeerd, op zoek naar beveiligingscamera's en bepaald wat de beste plek voor hun aanval was.

Hun baas had erop gestaan dat het er als een ongeluk zou uitzien.